

Και επειδή το τελευταίο τους καταφύγιο είναι η γνωστή καραμέλα «αφήστε τη δικαιοσύνη να κάνει τη δουλειά της» απαντάμε:

1) Οποίος αρνείται το δικαίωμα του λαού να εκφέρει κρίση απέναντι στην εξουσία είναι τουλάχιστον εχθρός της δημοκρατίας.

2) Οποίος ταυτίζει τη δικαστική εξουσία (φορέας) με τη δικαιοσύνη (ζητούμενο) είναι τουλάχιστον αφελής.

3) Οποίος εξισώνει μία δημόσια τοποθέτηση με μία αθέμιτη παρέμβαση είναι τουλάχιστον προβοκάτορας.

4) Οποίος δεν διακρίνει ανάμεσα σε μία έστω σκληρή νομική και πολιτική κριτική και σε μία προσωπική συκοφαντία αρνείται το δικαίωμα στην κριτική.

5) Και όποιος συγχέει την εξουσία λήψης απόφασης με τη δυνατότητα έκφρασης γνώμης είναι τουλάχιστον θύμα των παραπάνω.

Το δικαίωμα έκφρασης γνώμης, ακόμα και άσκησης κριτικής στις αποφάσεις της δικαστικής εξουσίας δεν είναι κάτι παραπάνω από το δικαίωμα παρέμβασης και άσκησης κριτικής απέναντι στην κυβερνητική εξουσία. Αυτήν τουλάχιστον ο λαός δικαιούται να την εκλέγει και να την αποδοκιμάζει. Η δημοσιότητα στις δίκες είναι το μόνο μέσο εκδήλωσης της λαϊκής κυριαρχίας με τον έλεγχο των δικαστικών αποφάσεων.

«Δουλειά της δικαιοσύνης» δεν είναι ούτε να κηρύσσει απεργίες παράνομες και καταχρηστικές με συνοπτικές διαδικασίες, ούτε να αθωώνει δολοφόνους, ούτε να φυλακίζει αγωνιστές.

Αυτήν την «δουλειά», που την ξέρουμε χρόνια, μας ζητάνε να την αφήσουμε να κάνει;

Όχι, δεν θα τους κάνουμε τη χάρη.

Μετά από όλα αυτά χωρίς καμία αναστολή απαιτούμε αύριο, μέσα και έξω από το Εφετείο, από τη δικαστική εξουσία, έστω και αργά, δικαιοσύνη και όχι ατιμωρησία.

Ένοχοι όπως κατηγορούνται!

Αθήνα, 6/10/2020
Κώστας Παπαδάκης